

Formand for Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank Jin Liqun forklarer bankens nye tilgang til lån på Brookings i Washington (inkl. video)

26. oktober 2015 – Jin Liqun, formanden for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, besøgte Brookings Institution i Washington den 21. okt. for at forklare betydningen af AIIB's nye tilgang til finansiering af udvikling. Jin forsøgte at opklare alle misopfattelser om, at AIIB skulle se sig selv som et alternativ til Verdensbanken eller den Asiatiske Udviklingsbank (ADB). »Både Verdensbanken og ADB har bidraget til fattigdomsreduktion i Asien i årtiernes løb«, sagde Jin. »Men det er vanskeligt at opnå fattigdomsreduktion, ikke så meget pga. af manglende finansiering, men pga. tilgangen. Jeg mener ikke, at fattigdomsreduktion i sig selv og af sig selv vil udrette meget mht. at influere på folks liv. I de fleste tilfælde må tilgangen forfines og forbedres.« Han fortsatte med at beskrive situationen i et samfund i en afsidesliggende egn, der er afskåret fra den omkringliggende verden. Uanset den indsats, der måtte blive gjort for at afhjælpe deres situation, så vil det ikke være til megen nytte, sagde han, men vil i stedet »gøre dem totalt afhængige af almisser og velgørenhed fra regeringen og internationale donorer, til trods for, at disse områder kan være meget rige i forekomsten af naturlige ressourcer«, sagde Jin. »Men den lokale befolkning har ingen måde, hvorpå de kan tappe ind i disse ressourcer til gavn for sig selv. Efter min mening er den eneste løsning konnektivitet. Dette vil bygge bro over gabet

mellem lokalsamfundet og den omkringliggende verden.« Og, forklarede han, dette var, hvad AIIB ønskede at opnå, at skabe denne konnektivitet.

Han roste ADB og Verdensbanken og sagde, at de havde bidraget stort til Kinas udvikling i årenes løb med deres investeringer i infrastruktur; men nu, hvor Kina var ved at blive en økonomisk stormagt, følte de, at de også havde et ansvar for at begynde at tilbyde samme hjælp til andre lande. Han sagde, at AIIB var formuleret som en bank for Asien, som et alternativ til ikke-regionale finansinstitutioner, der samtidig påtvang visse betingelser. Men da alle disse andre, ikke-asiatiske lande ønskede at være med i den (AIIB), følte de, at de ikke kunne begrænse medlemskabet til kun at gælde for asiatiske lande. De asiatiske lande vil bevare majoritetsaktierne i banken, uanset, hvor mange lande, der sluttelig kommer med.

Alt imens Verdensbanken oprindeligt startede sin eksistens under navnet den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling, og med en opgave om at hjælpe med til genopbygningen af Europa efter anden Verdenskrig, og dernæst hjælpe med udviklingen af tredjeverdenslande, så skiftede Verdensbanken i 1970'erne, under den kombinerede indflydelse af den voksende finanskrisen og paradigmeskiftet over til nulvækst-perspektivet, over til det, man med et forskønnende udtryk kaldte »fattigdomsreduktion«, indkomstfordeling og, under ledelse af Robert McNamara, befolkningskontrol. Den »nye tilgang«, som Jin Liqun peger på, er den form for paradigmeskift, som verden har brug for, for at gå frem ad vejen til udvikling.

Da der var nogen, der spurgte, om AIIB ville finansiere Kinas 'Ét Bælte, én Vej'-projekt, svarede Jin, at Bælte-og-Vej-projektet blev understøttet af nationale, kinesiske pengemidler, inklusive den kinesiske Ex-Im-bank, og med langt større ressourcer end AIIB. Men, hvis der kom projekter, der var en del af Bælte-og-Vej-strategien, og som var i

overensstemmelse med AIIB's retningslinjer for lån, ville AIIB, selvfølgelig, være villig til at deltage.